

A KÉPES IFJÚSÁG (MÉG) LÉTEZIK!

Kimondani is jó, azok után, amit lapunknak a mozsártörő alatt át kell élnie. A minőségi válságot (legalábbis az olvasók jelentős része szerint) többnyire sikerült áthidalni, de maradtak az anyagi, terjesztési, nyomtatási problémák és egyéb halmozódó „apróságok”.

Az elmúlt hónapokban, években a Magyar Szónak és a 7 Napnak több főszerkesztői és igazgatói válsággal kellett farkasszemet néznie. Természetesen a közvélemény figyelmére is ezekre az elkeseredett küzdelmekre szögeződött. Mi is támogattuk-juk a sajtóbilincsek fűrészelését és a szabad szó ólomba, azaz most már komputerbe „kiabálását”. Talán túl kevesen tudják, hogy e küzdelmek árnyékában a Képes Ifjúságnak is meg kellett vívnia saját harcát az előző évek katasztrofális káderpolitikájának, a példányszám és az olvasókka! való kapcsolat elhanyagolásának következményeivel. A közelmúlt visszhangjától, utóregzésétől kóválygó szerkesztőségünknek, érzésem szerint, úgy-ahogy sikerült összeszednie magát. Ehhez nagy „lökést” adtak a tehetséges és hűséges külmunkatársaink és nagyrabecsült olvasóink, akik ezekben a nyomasztó időkben is megakadályozták a példányszám csökkenését. Csodával határos, hogy a viszonylag kis eladott példányszám, a potenciális olvasók számához viszonyítva, valójában kedvezőnek minősíthető. A polgárháború kitörése előtt a magyar nyelven tanuló középiskolások száma 6600 körül mozgott. Közülük rengetegen családjukkal emigrációba kényszerültek, s e tragikus tény kalapácsként sújtott le a lapunkra. Potenciális olvasótáborunk félelmetesen összezsugorodott, de a lap létjogosultságát így is csak a vajdasági magyarság és a demokratikus közvélemény hóhérai és inkvizítorai vonhatják kétségbe. Jelenleg a Képes Ifjúságot általában minden negyedik-ötödik középiskolás veszi, s ennél persze többen olvassák el, lapozzák át. Ezt bátran és felelősségteljesen állíthatom, hisz a lap iránti érdeklődés olyannyira fokozódott, hogy a külmunkatársak olykor alig férnek be a szabadkai szerkesztőségbe. Az olvasók rovata a Képes Ifjúság csaknem fél évszázados története során sohasem volt ennyire terjedelmes, mint az elmúlt fél évben. Az olvasói levelekből voltaképpen egy egész újságot lehetne készíteni. Végre létrejött a becsei KVM és a Képes

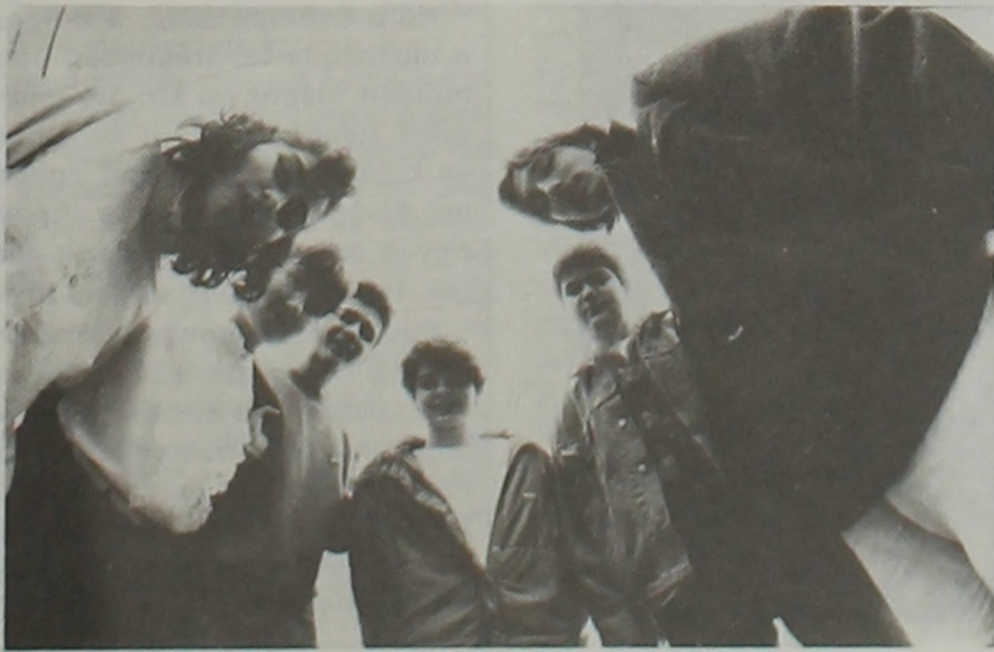
Ifjúság igazi kölcsönhatása is. A grandiózus becsei rendezvény több kiváló részvevője lapunk állandó külmunkatársává vált.

Sajnos, „felülről” néha kizárólag a példányszám és a pénzügyi mutatók alapján ítéli meg a lap sikerességét, miközben az például aligha jut eszükbe, hogy a példányszám nagyságát és értékét (a leendő) olvasók számához kellene viszonyítani. Akkor ugyanis egészen más kép alakulna ki a Képes Ifjúság eredményessé-

géről. A magyar nyelven tanuló középiskolások száma (az egyetemistákról nem is beszélve) a következő időszakban aligha fog növekedni, sőt . . . A gyökér-éra kezdetével ugyanakkor olyan elszegényedés következik be, hogy majd örülnünk kell, ha minden középiskolás osztály legalább 1-1 példányra előfizet (és azt tízen vagy húszan átolvassák, míg saláta nem válik belőle). Ez itt-ott máris gyakorlattá vált. Nos, ilyen körülmények között, amikor minden sajtó-

termék példányszáma csökken vagy stagnál, tőlünk továbbra is százszázalékos példányszámnövekedést követelnek, sőt, az az érzésem, hogy ettől teszik függővé a lap további sorsát. A lehetetlent is, persze, meg lehet kísérelni, esetünkben az általános iskolák „megcélozásával”. Apellálok az általános iskolák tanáraitra, tegyék végre lehetővé legalább a hetedikesek és a nyolcadikosok számára, hogy válasszanak, melyik újságot olvasnák szívesebben: a Jó Pajtást vagy a Képes Ifjúságot. Ne fenyegetse a diákot az az, hogy egyest kap, ha nem veszi a Jó Pajtást! (Ilyen sajnálatos esetekről is érkezett már hír, nem is egy tanulótól.) Kedves általános iskolás tanárok, a Képes Ifjúság terjesztéséért, népszerűsítéséért ugyanakkora százalék jár, mint a Jó Pajtásért! A Képes Ifjúság és a Jó Pajtás egyformán jelentős lapok! A mai 13 és 14 éves gyerekek nagy részének megvan a magához való esze, és szellemileg elég érett ahhoz, hogy válasszon a két lap között. Jó néhány általános iskolában a tanárok ezt szerencsére belátták, amiért köszönet jár nekik, de csak akkor számíthatnánk átütő eredményre, ha erre mindenütt rájönnének. Persze, a legideálisabb az volna, ha a diákok mindkét lapra előfizetnének, de a teljes gazdasági összeomlás és a vásárlóerő rohamos csökkenése mellett, ezt aligha lehet elvárni tőlük. Annál inkább, mert mindkét lap folyamatos árnövelésre kényszerül (vagy kényszerítik). Mégegyszer hangsúlyozom: véletlenül sem kívánom, hogy bárhol is rákényszerítsék a diákokat a Képes Ifjúság vásárlására, de könyörgöm, adjanak mindenkinek választási lehetőséget!

Jómagam mindig azért küzdöttem, hogy a Képes Ifjúság a legolcsóbb vajdasági magyar hetilap legyen. Ha rajtam múlna, továbbra is tartanám az igazán minimális 25 dináros árat, ugyanis mindig a fiatalok érdekeiből indulok ki. Most szomorú feladatnak érzem közölni a nyilvánossággal, hogy a lap árát már nem én, a Képes Ifjúság főszerkesztője határozom meg. A rám nehezedő nyomás, hogy állandóan növeljem a lap árát, gazdaságilag e pillanatban némileg indokolt, de vajon erkölcsileg is az? Vajon az elszegényedett és reményvesztett családok gyermekei kétszer vagy háromszor nagyobb áron is meg tudják majd vásárolni a Képes Ifjúságot? Csak annyit ígérhetek, hogy amíg a Képes

Ifjúságnál dolgozom, mindent elkövetek, hogy az elkerülhetetlen drágulások ellenére lapunk továbbra is a legolcsóbb maradjon Vajdaságban.

E pelinkovác ízű tények mellett igazán óriási, hogy a Képes Ifjúság létezik. És ezt nem árt akár százszor is „a megafonba bömbölni”. Különösen azokon a helyeken, ahol a lapunk nyolcvanas évek végén bekövetkezett hanyatlása után, teljesen megfeledkeztek arról, hogy a Képes Ifjúság még mindig megjelenik. Lapunk most már talán az egyetlen újság, amelyben a vajdasági magyar fiatalok minden korlátozás és cenzúra nélkül leközlhetnek írásaikat. A legkülön-

bözőbb rétegek és csoportok kifejezésre juttathatják belső világukat. Ezek az írások egyre jobban megférnek egymás mellett, csodálatos spektrumot alkotva. A fiatalos lendület és a másság színeivel festik fekete-fehér lapunkat.

Végezetül: ezúttal is fontolóra vettük olvasóink bírálatait, észrevételeit és javaslatait. Megpróbálunk eleget tenni minden kívánságnak. Mindaddig, amíg mindennapi kis-nagy diktátoraink nem löknek bennünket a vajdasági kultúra aknamezejére. Ezt csak közösen tudjuk megakadályozni. Hatástalanítsuk hát az aknákat!

Zoran ŠEĆEROV

A Képes Ifjúságot mint kifejezetten korlátozott piacú nemzetiségi lapot a nemzetközi konvenciók szerint megfelelő dotáció illeti meg. Lévé, hogy lapunk, függetlenül a példányszámtól, sohasem tudna megélni az eladásból, e dotáció számunkra létfontosságú. Nos, az életet jelentő „doti” az elmúlt másfél évben egyhelyben toporgott, nézve, hogy az infláció, a terjesztési, a nyomda- és egyéb költségek számtalanszor megdöntik saját magasugrási rekordjaikat. Lapunk megmaradását többnyire a Szabadkára való költözésnek és a nyomdacserének köszönheti. (A helyzet persze így is felettébb kritikus). Mindenesetre a nyomda, ahol most készül a Képes Ifjúság, sokkal olcsóbban nyomja lapunkat mint az előző nyomdánk. A terjesztési, jobban mondva szállítási költségek azonban az eladásból eredő bevétel teljes összegét magukba szippantják. Így hát az elmúlt egy évben elért kb. 70%-os példányszámnövekedés nemigen duzzasztotta fel a szerkesztőség erszényét. A dolgozók létszáma ugyan csökkent, de a káderösszetétel messze van az ideálistól. Az ésszerűbb káderpolitikát a meglévő törvények és szabályzatok nem teszik lehetővé, de remélhető, hogy e téren mégis hamarosan sikerül lépni. Jelenleg heten dolgozunk a szerkesztőségben. Egy évvel ezelőtt tízen voltunk.

Ha a nyomdacsere, a dolgozók létszámának csökkenése és a maximális takarékoság elmaradt volna, lapunk vesztesége minden bizonnyal kb. 3-4 millió dinárra rúgna. Így a veszteségünk tulajdonképpen nem nagyobb, mint az előző év végén, és kisebb mint a Forum egyes lapjainak esetében. Ha olvasóink kíváncsiak a Képes Ifjúság gazdálkodásával kapcsolatos egyéb adatok és tényezők alakulására, készségesen válaszolok, természetesen a hivatali titkok betartásával.

Egy biztos: függetlenül az említett pozitívumoktól, a Képes Ifjúság megtizedelt olvasótáborával egy-két hónap alatt könnyen belefulladás az infláció hullámaiba. A példányszám lehető leggyorsabb növelése lenne talán az igazi mentőöv. Lapunkon tehát ebben a pillanatban a jelenlegi színvonal javítása vagy legalább megtartása mellett, csak a fűgően reagáló oktatási intézmények és a vajdasági magyarság érdekeit védő szervezetek és egyének villámakciója segíthet. Vagy a csoda...

